
Pożyteczne wydawnictwo OBA

Palestra 22/5-6(245-246), 109-110

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

bywa się więc ponownie cykl wykładów na Uniwersytecie Warszawskim dla studentów III i IV roku prawa, a równolegle lektorat wymowy na Uniwersytecie Łódzkim. Członkowie Zespołu do Spraw Wymowy Sądowej prowadzili wykłady na Uniwersytecie Śląskim oraz dla aplikantów sądowych w Warszawie i Katowicach. Obecnie prowadzone są rozmowy również z innymi wyższymi uczelniami.

Rzecz interesująca, że po pierwszych wykładach sprzed dwu lat następne zostały podjęte z inicjatywy młodzieży akademickiej, instytucjonalnie zorganizowanej w swoich stowarzyszeniach i związkach, przy pełnym poparciu władz uniwersyteckich. Ośrodek Badawczy Adwokatury i Naczelna Rada Adwokacka uważają tę działalność za szczególnie znaczącą i pożyteczną.

Jak co roku adw. dr Wiesław Łukawski wydaje kartotekę orzecznictwa.

Rok sprawozdawczy przyniósł także cenne opracowanie adwokata dra Askanasa o warunkach pracy w adwokaturze. To naukowe, socjologiczne studium, opracowane na podstawie kilku tysięcy ankiet pochodzących od adwokatów-respondentów, jest dziełem ogromnym i nie mającym w przeszłości żadnych odpowiedników. Adw. Askanas powiedział o Ośrodku, że jest w swoim zakresie działania „jedynym w świecie”. Trzeba stwierdzić, że istotnie socjologiczne opracowanie adw. Askanasa jest niewątpliwie naukowym unikatem, a jego znaczenia dla adwokatury i jej rozwoju — nie podobna wprost przecenić.

Na III dorocznym zebraniu plenarnym Ośrodka stanęła sprawa przekształcenia OBA w Instytut Badań Adwokatury, a Rady Programowej — w Radę Naukową Ośrodka. Kwestia ta wymaga uprzedniego wszechstronnego rozważenia.

Obok spraw i problemów, które staram się zrelacjonować, spraw różnej rangi i doniosłości, znajdowały się także sprawy o mniejszym znaczeniu. Wiem, że zaliczenie ich do kategorii dalszoplanowej może wywołać sprzeczności. Są one zrozumiałe, bo przecież sprawy sportu i turystyki, organizowanego przez Ośrodek turnieju tenisowego, mają także swoją wysoką rangę. Zwracano jednak uwagę w czasie dyskusji, czy tym wszystkim ma się zajmować Ośrodek. Proponowano więc utworzenie jakiejś sekcji przy Radzie Adwokackiej w Warszawie, która by się szerzej zajęła niewątpliwie ważnymi sprawami adwokackiej sportowej tężyzny, wypoczynku i rekreacji.

Ale tymczasem turniej tenisowy odbędzie się.

Na zakończenie ukłon dla pań — naszych koleżanek, zamierza się bowiem podjąć — pod przewodnictwem adw. Haliny Piekarskiej — badania na temat pracy i udziału kobiet w adwokaturze.

Niech więc spełniają się nasze zamierzenia, niech się realizują plany, niech przychodzą do nas młodzi koledzy, bo pracy jest naprawdę dużo.

Henryk Nowogródzki

2.

Pożyteczne wydawnictwo OBA

Ośrodek Badawczy Adwokatury przy NRA wydał w 1977 r. opracowaną przez adw. dra Wiesława Łukawskiego „Bibliografię” do przepisów kodeksu cywilnego, kodeksu postępowania cywilnego, kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, kodeksu karnego, kodeksu postępowania karnego, kodeksu karnego wykonawczego oraz ustawy karnej skarbowej. Opracowanie to pomyślane zostało pod kątem służenia pomocą w codziennej pracy adwokatów.

Pozycje bibliograficzne, podane pod poszczególnymi artykułami kodeksów, zawierają również dokładne wskazanie stron, na których omawiane są zagadnienia odno-

szące się do tychże przepisów.

„Bibliografia” stanowi uzupełnienie informacji zawartych w „Kartotece Orzecznictwa Sądu Najwyższego”, wydawanej przez Ośrodek Badawczy Adwokatury.

Pierwsze opracowanie „Bibliografii”, liczące 165 stron druku, obejmuje publikacje zamieszczone w „Państwie i Prawie”, „Nowym Prawie”, „Przeglądzie Ustawodawstwa Gospodarczego”, „Palestrze”, „Orzecznictwie Sądów Polskich i Komisji Arbitrażowych” oraz w „Wojskowym Przeglądzie Prawniczym”, w okresie od 1 kwietnia 1974 r. do 31 października 1976 r.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

G Ł O S A

do wyroku składu siedmiu sędziów SN

z dnia 26 lipca 1977 r.

VI KRN 134/77 *

Teza glosowanego orzeczenia brzmi:

„Sprawca, który mając pozaewidencyjne nadwyżki stanowiące własność jednostki gospodarki uspołecznionej, przekazuje te nadwyżki poza ewidencją innej osobie, odpowiedzialnej za zwiniony niedobór, w celu ukrycia tego

niedoboru i uniknięcia przez tę osobę odpowiedzialności, odpowiada za zagarnięcie mienia społecznego, a osoba przyjmująca takie nadwyżki odpowiada za paserstwo.”

I. Asumpt do napisania glosy daje przede wszystkim fakt, że SN nie wspomniał o art. 219 k.k., chociaż poruszone w glosowanym wyroku kwestie wiążą się z tym przepisem. Powstaje wobec tego problem, czy stan faktyczny sprawy, którą rozstrzygał SN, całkowicie odbiegał od dyspozycji art. 219, tak że nie zachodziła konieczność spojrzenia na sprawę także z punktu widzenia cytowanego przepisu.

Artykuł 219 przewiduje ukaranie sprawcy, który innej osobie użycza mienia (lub dokumentu) w celu ukrycia niedoboru w mieniu społecznym i wpro-

wadzenia przez to w błąd organu kontroli. Ustawodawca posługuje się znamieniem czasownikowym „użycza”, co oznacza, że intencją dającego jest chwilowe zaspokojenie szczególnej potrzeby przyjmującego.¹ Rzecz w tym, czy w grę wchodziło takie właśnie użyczenie, w związku z czym mienie miałoby wrócić do użyczającego, czy też chodziło o trwałe przeniesienie mienia z gestii Przedsiębiorstwa Robót Inżynieryjnych w S. w gestię Zakładu Produkcji Asfaltobetonu w S. W pierwszym wypadku mamy do czynienia z użyczeniem z art. 219.

* OSNKW 1977, nr 10—11, poz. 114.

1 E. S z w e d e k: Poplecznictwo przy niedoborze, NP 1971, nr 2, s. 166.